

sætning m. v. ikke svarer til disse forventninger, kan der være tale om en vildledning af forbrugeren.

I Rådets forordninger (EØF) nr. 2081/92 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler og (EØF) nr. 2082/92 om specificitetsattestering af landbrugsprodukter og levnedsmidler er der fastsat regler om forbeholdte varebetegnelser for produkter på baggrund af deres geografiske oprindelse og specielle sammensætning. Jf. endvidere kapitel 6 om frivillige mærkningsordninger.

Til stk. 3.

Det er væsentligt at beskytte forbrugerne mod, at de af stk. 2 omfattede varebetegnelser, mærker, logoer og symboler misbruges, for at forbrugeren kan fæste tillid til, at netop disse varer lever op til de kvalitetskrav eller har de særlige karakteristika, som der reklameres med, og at det undgås, at andre varer profiterer heraf.

Til § 25

I direktiv nr. 89/107/EØF, rammedirektivet om tilsætningsstoffer, er der fastsat krav for mærkning af tilsætningsstoffer såvel til salg, der ikke er bestemt til den endelige forbruger, som til detailsalg.

Til § 26

Bestemmelsen giver mulighed for at regulere, hvorledes de krævede mærkningsoplysninger skal fremtræde på emballagen. Området er reguleret i mærkningsdirektivet. Der gives fødevareministeren bemyndigelse til at fastsætte regler for eller træffe bestemmelse om, hvorledes mærkningen skal udføres. Her tænkes f.eks. på at bestemte mærkningsoplysninger skal være i samme synsfelt eller, at visse oplysninger skal gives i forbindelse med varebetegnelsen eller salgsnavnet.

I mærkningsdirektivet angives bl.a., at mærkningsoplysningerne skal være »anført på et for forbrugeren let tilgængeligt sprog«. »Den medlemsstat, hvor varen afsættes, kan under overholdelse af traktaten på sit område kræve, at disse angivelser som minimum figurerer på et eller flere af de officielle EF-sprog efter statens eget valg«. I Danmark kræver man, at mærkningsoplysningerne gives på dansk eller på andre sprog, som kun ved uvæsentlige forskelle i stavning adskiller sig fra dansk.

Til kapitel 5.

Materialer og genstande

Fødevarer kommer i kontakt med mange materialer, brugs- og forbrugsgenstande lige fra primærledet til de via tilvirknings-, en gros-, og detaileddet når den endelige forbruger, hvor fødevarerne også kommer i kontakt med mange forskellige typer af materialer m. v.

Det er et område, hvor viden og regulering er opbygget på et relativt sent tidspunkt i Danmark, og hvor hovedparten af reglerne er indført som følge af EU-regulering.

Området er meget omfattende og stiller store krav til opbygning af viden om afsmitning fra forskellige typer af stoffer fra forskellige typer af materialer afhængig af hvilke fødevarer materialerne bliver bragt i forbindelse med. Området spænder fra frugt- og fiskekasser til maskiner, overflader i transportmidler og emballager - papir, plast, metal, glas, keramik, bestik, gryder, rengørings- og desinfektionsmidler, m. m.

Bestemmelserne i kapitel 5 fastlægger dels det overordnede krav om, at materialer og genstande ikke må forurene fødevarerne eller gøre dem utjenlige til menneskeføde, og opstiller de nødvendige bestemmelser for den specifikke regulering af området.

I den gældende lovgivning er der en generel bemyndigelsesbestemmelse i § 22 i levnedsmiddelloven, som giver hjemmel til at fastsætte regler om forebyggelse af sundhedsrisiko fra brugs- og forbrugsgenstande, som sælges til private husholdninger. I lovens § 38 og § 39 er der bestemmelser, der hjemler regulering af materialer, genstande og rengøringsmidler, der anvendes i fødevarereproduktionen. Tilsvarende bestemmelser findes i et vist omfang også i de særlige love om kød, mælk m.fl.

Til § 27

Bestemmelsen er i lighed med § 7, stk. 2, en generel klausul, som betyder, at materialer og genstande m. v. ikke må anvendes, hvis de under forudsigelige forhold kan resultere i sundhedsrisiko for mennesker eller forringe fødevarernes egenskaber. Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende lovgivning, og er indføjet i loven som følge af direktiv 89/109/EØF om materialer og genstande bestemt til at komme i kontakt med levnedsmidler.

Til stk. 2.

Bestemmelsen danner grundlag for gennemførelsen af EU-regler om anvendelse af visse tilsætningsstoffer, fastsættelse af maksimalgrænseværdier for af-